Written By crazzy4

@ http://achitywar.freeforums.org/

"လွမ်းနေမယ်..နန်းလေးရယ်.."

အခန်း(၁)
၂၀၀၈ခုနှစ်၊ဧပြီလ(၃)ရက်။
မကြာခင်သင်္ကြန်ကျတော့မည်။သင်္ကြန်ရယ်၊ဥသြရယ်၊ရွက်ကြွေလေးတွေရယ်၊ရှင်းပြီးလုပနေတဲ့ကောင်းကင်ပြ
ာလေးရယ်..ဒါတွေဟာနွေဦးပန်းချီကား
တစ်ချပ်ထဲက နွေသရုပ်စုတ်ချက်တွေပါပဲချစ်သူရယ်..။ဟိုးဝေးဝေးဇာဒ်ပင်ကသစ်ရွက်လေးတွေ
တစ်ရွက်ချင်းမြေသို့ ဝဲပျံကျနေတာ၊
ခပ်လှမ်းလှမ်း ပိတောက်ပင်ပေါ်ကဥသြငှက်တေးဆိုနေတာတွေကြည့်ပြီး ဘာလိုလိုအလွမ်းကြီးက
ရင်ကိုဖျောင်းဆန်စေပါတယ်...။ရည်းစားရှိသူမပြောနဲ့ မရှိသူ
တွေတောင် နွေရောက်ပြီဆို ဘာလိုလိုနဲ့ ဘယ်ကိုလွမ်းရမှန်းမသိအောင် ခံစားရတယ်လေ..။
"ဟော့ကောင်...ချစ်စမ်းကို..ငါခေါ်နေတာကြာပြီ...ဘာတွေငေါင်ပြီး..ခေါ်မကြား
အော်မကြားဖြစ်နေလည်းကွာ..."
မင်းသူမှ ပြောပြောဆိုဆို
ခုံတစ်လုံးဆွဲပြီးဘေးမှာဝင်ထိုင်သည်။မင်းသူကအိမ်မှာဆေးဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။လိုသောဆေးများဝယ်ရန်
ဗိုလ်ချုပ်ဈေး
သွားမည်၊အဖော်လိုက်ခဲ့ပါဆိုသဖြင့် ဈေးသို့ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ဈေးရောက်တော့
မင်းသူကလိုသောဆေးများဝယ်ရန် ဈေးထဲဝင်သွားခိုက်
မိမိတစ်ယောက်တည်းဈေးထဲရှိ "ဒေါ်ရိတ်ကြီး လဘက်ရည်ဆိုင်" မှာထိုင်ပြီး
လဘက်ရည်သောက်ရင်းမင်းသူကိုစောင့်နေစဉ်နွေပန်းချီကားအား
ကြည့်ရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။
" အော်..မင်းသူ.. Sorry ကွာ..သင်္ကြန်အကြောင်းစဉ်းစားနေတာပါ..း မင်းရော ၊အားလုံးဝယ်ပြီးသွားပြီလား
"
" ဒီမှာတော့ပြီးပြီ..၊မရတာတွေတော့ မင်္ဂလာဈေးမှာ ဆက်ရှာကြတာပေါ့ "
" ဒါဆိုလည်း မင်္ဂလာဈေး သွားမယ်လေ..."။ သူ့အားပြောပြီး စားပွဲထိုးအားခေါ်ကာ
ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်သည်။ပြီးနှစ်ယောက်သားထိုင်ရာမှထကာ
လေဟာပြင်ဘတ်(စ်)ကားမှတ်တိုင်ဘက် လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

လေဟာပြင်မှတ်တိုင်ရာက်တော့ ဘတ်(စ်)ကားစောင့်နေသည့်
လူအနည်းငယ်တွေ့ရသည်။မင်္ဂလာဈေးသွားမှာဆိုတော့(၄၆)ကားစောင့်ရသည်။

(၅)မိနစ်ခန့်ကြာတော့(၄၆)ဟိုင်းလတ်ကားရောက်လာသည်။ကားပေါ်မှအဆင်းလူကိုစောင့်ပြီး၊နေရာရရန်ကားပေါ်အမြန်တက်ရသည်။ကားပေါ်ရောက်တော့
ညာဘက်ခြမ်းဘေးခုံနောက်ဆုံးမှာနေရာရသည်။ဟိုင်းလတ်ကားတွေကဘယ်ဘက်(၆)ယောက်၊ညာဘက်(၆)ယောက်၊အလယ်(၄)ယောက်ခန့်သာ
ချောင်ချောင်ချိချိစီးလို့ရသည်။ဒီလမ်းကြောတွေမှာက ကားအလာကြဲတော့ ကားတစ်စီးလာပြီဆိုတာနဲ့ လူအုပ်ကအတင်းတိုးသော့တက်ရသည်။ဒါမှလည်း
နေရာရမှာကိုး။ ဒီလိုနဲ့ကားထွက်လာပြီးဆောက်လုပ်ရေးမှတ်တိုင်ရောက်တော့
ကားပေါ်က(၂)ယောက်ဆင်းပြီး၊အောက်ကအသက်ကြီးကြီးအမျိုးသား(၁)ဦး
နှင့်အသက်(20)ဂန်းကျင်ကောင်မလေးတစ်ယောက်တို့တက်လာသည်။သူတို့လည်း
ရရာအလယ်ခုံမှာဂင်ထိုင်ဖြစ်တော့ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ရှေ့
တည့်တည့်မှာထိုင်ဖြစ်သွားသည်။ကောင်မလေးကတကယ်လှသည်။ဂဂလုံးလုံးလေးနဲ့ ရှမ်း၊ကရင်တစ်ခုခုစပ်ပုံရသည်။

အသားကအရမ်းဖြူတော့ ပါးနစ်ဖက်မှာ
သွေးကြောစိမ်းလေးတွေတောင်တွေ့ရသည်။ရှန်သားပန်းရောင်လက်စကအင်္ကျီ လေးကိုအောက်ကအနက်ရောင်ထမီစကတ်နဲ့တွဲဂတ်ထားသဖြင့်ဖြူနေတဲ့အသားနဲ့အရမ်းလိုက်ဖက်ပြီးကြည့်လို့တကယ်ကောင်းသည်။
ကျွန်တော်လည်းသူ့ရဲ့အလှမှာငေးမိနေတုံး
သူကလှည့်အကြည့်နှင့်မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည်။ကျွန်တော်သူ့ကိုကြည့်နေတယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ရှက်သွားတဲ့သူ့မျက်နှာလေး တစ်ဘက်ပြန်လှည့် သွားသည်။ကျွန်တော်လည်း
သူ့ဆီကအကြည့်ကိုမလွှဲဖြစ်ပဲတစ်လမ်းလုံးငေးလာမိသည်။သူလည်းတစ်ချက်တစ်ချက်ကျွန်တော့်ကိုပြန်ကြည့်သည်။
ဒီလိုနဲ့(၃)လမ်းမှတ်တိုင်ရောက်တော့ သူ့ဘေးခုံကလူဆင်းသွားသဖြင့်
ဘေးခုံကိုသူရွှေ့သွားသည်။ကံကောင်းချင်တော့ သူ့နေရာက
ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဖြစ်နေသည်။ကျွန်တော်ကြည့်နေမှန်းသိတော့ သူလည်း
မကြာမကြာပြန်ကြည့်သည်။ချစ်သူရယ် အကြည့်ချင်းဆုံရင်
ရင်ခုံတယ်ဆိုတာ
တကယ်ပဲနော်…။တို့ရင်ထဲပျောင်းဆန်နေပါတယ်။သူလည်းတို့လိုပဲနေမှာပေါ့…။တို့နဲ့အကြည့်ဆုံတော့
မျက်လွှာချသွားတာတွေ
သက်ပြင်းချတာတွေ၊မျက်နှာတစ်ဘက်လွှဲသွားတာတွေ ဒါတွေဟာ တို့ကိုသူသတိထားမိသွားတယ်ဆိုတာ
တို့ကိုဂန်ခံနေသလိုပဲလေ။
ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မျက်လုံးစစ်ဆင်ရေးလုပ်နေတာကို ဘေးကမင်းသူကတော့
မရိပ်မိပါ။သူလည်းသူ့အတွေးနဲ့သူမို့ စကား
လည်းမပြောဖြစ်ကြ။စကားမပြောဖြစ်တာကိုက ကျွန်တော့်အတွက်အခွင့်အရေး ပိုရခဲ့သည်။ဒီလိုနဲ့

မင်္ဂလာဈေးမှတ်တိုင်ရောက်တော့ ကားပေါ်မှ
နှစ်ယောက်ဆင်းလိုက်ကြသည်။သူလည်းကျွန်တော်တို့နောက်ကလိုက်ဆင်းလာတာ
တွေ့သည်။ကားပေါ်မှဆင်းပြီး သူကလမ်းတစ်ဘက်ကိုကူး
သွားသည်။ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း မင်္ဂလာဈေးဘက်ကူးလာရင်း လမ်းတစ်ဘက်ရောက်နေတဲ့
သူ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူကျွန်တော့်
ကိုပြန်အကြည့်နဲ့ဆုံသည်။အဲ့လိုအကြည့်ဆုံတဲ့ခဏ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးရိပ်လေးတစ်ခု
လှစ်ကနဲတွေ့ဘိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲဆုံးဖြတ်ချက်
တစ်ခုချရင်း....
"မင်းသူ..မင်းသွားနှင့်တော့...ငါရှာစရာလေးတစ်ခုရှိလို့
ပြီးမှလိုက်ခဲ့မယ်...။ဈေးအပေါ်ဆုံးထပ်လဘက်ရည်ဆိုင်ကပဲစောင့်လေ.."
"ဘယ်လိုဖြစ်တာလည်းကွာ...ဖြုန်းစားကြီး" မင်းသူကိုဘာမှပြန်မပြောတော့ပဲ ကားလမ်းတစ်ဘက်သို့
အလျင်အမြန်ကူးသွားလိုက်သည်။
သူလေးကတော့ ဖြည်းဖြည်းချင်းလှမ်းရင်းမီးပွိုင့်ထိပ်နား ရောက်တော့မည်။ ကိုယ်လည်း သူ့ကိုမှီအောင်
ခြေလှမ်းကိုမြန်မြန်လှမ်းလိုက်
သည်။မီးပွိုင့်ထိပ်ရောက်တော့ သူကပလာဇာဘက်ချိုးကွေ့ပြီးဆက်လျှောက်သည်။ကိုယ်လည်း
မီးပွိုင့်ထိပ်ကနေ သူချိုးတဲ့ဘက်လိုက်ချိုးရင်း
သူ့လေးနားရောက်တော့...."ယူကအရမ်းမြန်တော့...မနည်းလိုက်ရတယ်..."
ကျွန်တော့်စကားသံကြားတော့သူလှည့်ကြည့်သည်။ပြီးတော့
မျက်လုံးလေးပိုင်းပြီးအံ့သြသွားတဲ့ပုံနဲ့..."ဟင် !!! ...ကိုယ် လိုက်လာတယ်"
"ဟုတ်တယ်..ယူ့ကိုခင်ချင်လို့လိုက်လာတာ..."
ကျွန်တော့်စကားကြားတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ချက်တွန့်ရင်းပြုံးသည်။ "
တို့လည်းခင်တတ်ပါတယ်..ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုကြောက်တယ်..."
" ခင်တာပဲဟာ...ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ.." "
အင်းလေ...ပြောမဲ့သာပြောတာ..ကိုယ်ကဆိုးမဲ့ပုံတော့..မပေါက်ပါဘူး"
"ဒါဆို..ယူနဲ့တို့နဲ့..သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီပေါ့..." " ဘာဆိုင်လို့လည်း..." "ဆိုင်လားမဆိုင်လားတော့
မသိဘူး...တို့ဖုန်းနံပတ်ပေးခဲ့မယ်..မနက်ဖြန်
ဖုန်းဆက်လေ..." "ခုကောဆက်လို့မရဘူးလား..." " အင်း...ရတယ်..ဒါပေမဲ့
ဒီနေ့မအားဘူး...မနက်ဆိုရင်တော့ အေးအေးဆေးဆေး စကား
ပြောလို့အချိန်ရတယ်လေ..." သူ့အားပြောရင်းအင်္ကျီ အိတ်ထဲမှ စာရွက်အပိုင်းလေးတစ်ခုထုတ်ကာ
ကျွန်တော့် Hand Phone နံပတ်ရေးပြီး
သူ့အားပေးလိုက်သည်။ " ဖုန်းဆက်နော်...တို့အလုပ်တွေရှိသေးလို့ သွားတော့မယ်..."
သူ့ကိုပြုံးပြနှုတ်ဆက်ပြီး ကားလမ်းကူးကာမင်္ဂလာဈေး
ဘက်ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ချစ်သူရယ် ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနေ့တောင် မင်းနဲ့တွေ့ချင်ပါရဲ့။မင်းသူ

ဆေးဂယ်ဖို့ရှိတော့ ဒီကောင့်ကိုထားခဲ့ပြီး ကိုယ်
လစ်သွားရင် မကောင်းဘူးလေ။နောက်နေ့မှ ချစ်သူမျက်နှာလေး ငေးရင်းစကားတွေပြောကြမယ်နော်...။

သူ့ကိုစာရွက်ပိုင်းလေးဖြင့်ဖုန်းနံပတ်ပေးလိုက်စဉ်က
မိမိနံမည်ပါထည့်ရေးပေးလိုက်သည်။မိမိကိုသူတစ်ကယ်ကြွေတယ်ဆိုရင်ဖြင့် ဖုန်းဆက်လာလိမ့်မည်။
မိမိကတော့ သူ့ဆီမှဖုန်းနံပတ် မတောင်းထားလိုက်မိ။ကိုယ့်ဖုန်းနံပတ်သိရင်ပဲ သူဆက်သွယ်လို့ရပြီလေ။
သူလေးအကြောင်းစဉ်းစားရင်း လေ့ကားထစ်များအတိုင်း မင်္ဂလာဈေးအပေါ်ဆုံးထပ်
လဘက်ရည်ဆိုင်ရှိရာသို့ တက်လာခဲ့လိုက်သည်။လဘက်ရည်ဆိုင်
ရောက်တော့ စားပွဲထိုးလေးအား လဘက်ရည်ကျစိမ့်တစ်ခွက်နှင့် လန်ဒန်(၁)ပွဲမှာသည်။ပြီးမင်းသူ Hand Phone အားလှမ်းခေါ်ကာ ရောက်ပြီဖြစ်
ကြောင်းနှင့် လဘက်ရည်ဆိုင်၌ရှိကြောင်း ပြောလိုက်သည်။
စားပွဲထိုးလာချပေးသော လဘက်ရည်အားတစ်ငုံမော့သောက်ပြီး ကော်ဘူးထဲမှလန်ဒန်(၁)လိပ်ထုတ်ကာ
မီးညှိရှိုက်ဖွာလိုက်သည်။
ဟိုးဝေးဝေးသို့ မျောလွင့်သွားသောမီးခိုးငွေ့များနှင့်အတူ မိမိ၏အတွေးများမှာလည်း
ဟိုးအဝေးဆီပျံ့လွင့်လို့နေသည်။
ဖြူဖြူသန့်သန့်၊ဂျ၊ဂျ၊လုံးလုံးလေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကောင်မလေးရယ်..သေချာကြည့်တော့ မင်းလေးက
နန်းဆုရတီစိုးနဲ့ အနည်းငယ်ဆင်သည်။
နန်းဆုရတီစိုးသာ နည်းနည်းဂျရင် မင်းလေးနဲ့တစ်ပုံစံတည်းပါပဲကောင်မလေးရယ်။မင်းပြုံးလိုက်ရင်
ပါးချိုင့်လေးက ပေါ်တယ်ဆိုရုံ ရေးရေးလေးနဲ့အရမ်းကိုချစ်စရာကောင်းသည်။
စကားသံက တမင်လုပ်ပြောတာမဟုတ်ပေမဲ့ ချွဲသလိုလိုနဲ့ ရင်ဘတ်ထဲ ထိထိုးဖောက်နိုင်စွမ်းရှိသည်။
သူ့ရင်သားလေး တွေဆိုလုံးပြီးဝိုင်းနေသည်။
အရပ်ကတော့ ကြည့်ကောင်းသည်ဆိုရုံ5'-2"လောက်တော့ရှိမည်။ နှုတ်ခမ်းသားဖူးဖူးလေးတွေက
မထိရက်၊မငုံရက်စရာ။
" ရောက်တာကြာပြီလား ချစ်စမ်းကို.." ခံတစ်လုံးဆွဲကာ ဘေးမှာဂင်ထိုင်ရင်းမေးလိုက်သော
မင်းသူစကားသံကြားမှ မိမိအတွေးများလွင့်ပျောက်သွားသည်။တိုနေပြီဖြစ်သော စီးကရက်အား
ပြာခံခွက်ထဲထိုးချေပြီး..။
"မကြာသေးပါဘူးကွာ...
စောစောကပဲရောက်တာ.." မင်းသူဘက်လှည့်ရင်းဖြေလိုက်သည်။
" မင်းဘာသွားရှာတာလဲချစ်စမ်းကို...ရခဲ့လား..." ငါ့ညီမက သူ့ဟန်းဆက်ပျက်
သွားလို့ ရှာခိုင်းလိုက်တာ..အဲ့ဒါသွားကြည့်တာ..သူပြောတဲ့ မော်ဒယ်က ရှာမတွေ့ပါဘူးကွာ...ဒါနဲ့
မင်းဆေးတွေရော အားလုံးဂယ်ပြီးပြီလား..."
" ပြီးပြီဆိုပါတော့..." မင်းသူကပြောပြီးအနီးရှိ စားပွဲထိုးလေးအား လဘက်ရည်တစ်ခွက်လှမ်းမှာသည်။

" ဒေါ်လာဈေးသာကျတယ်...ဆေးတွေကတော့ဈေးမကျပါဘူးကွာ.." စားပွဲထိုးလာချပေးသော

လဘက်ရည်အား တစ်ငုံသောက်ရင်းမင်းသူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောသည်။ "
စီးပွားရေးသမားတွေကတော့ ဘယ်သူသေသေ ခတေမာရင်ပြီးရောဆိုသလို သူတို့အတွက်ပဲ
ကြည့်မှာပေါ့ကွာ.." " ဒေါ်လာဈေးတက်တုံးကတော့ ငွေဈေးတက်လို့ဆိုပြီး
ကုန်စည်အားလုံးဈေးတက်တယ်ကွာ...ခုငွေဈေးကျတော့ ဈေးပြန်မချဘူး...."
မင်းသူကပြောပြီးရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ငှဲ့ကာမော့သောက်သည်။
မင်းသူကိုစကားပြန်ပြောမည်လုပ်စဉ် ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ခါးကြားဖုန်းအိတ်ထဲမှ ဖုန်းကိုထုတ်ပြီးPager
ကိုကြည့်လိုက်သည်။ဖုန်းနံပတ်ကတော့ မြို့တွင်းမှပင်ဖြစ်သည်။
Answer ကိုနှိပ်ပြီးထူးလိုက်သည်။ " ဟဲလို...အမိန့်ရှိပါ..." " ကိုချစ်စမ်းကိုလားရှင်.."
တစ်ဘက်မှဆွဲလည်းသံလေးတစ်ခုလှုပ်ခတ်သွားသည်။
" ဟုတ်ပါတယ်...ခုပြောတာ ဘယ်သူလဲ မသိဘူး..." " အင်း ဟုတ်သားပဲ...ကိုယ့်ဖုန်းနံပတ်ဟုတ်၊မဟုတ်
သိချင်လို့ ဆက်ကြည့်တာ...
" " အော်..သိပြီ..စောစောကကောင်မလေးလား" " ဟုတ်.."
"အင်း..စောစောကနံမည်မမေးလိုက်ရဘူး...နံမည်ပြောဦးလေ..."
"အိမ်နံမည်လား၊မှတ်ပုံတင်ထဲကလား..." "နှစ်ခုစလုံးပြောလေ..."
"အိမ်နံမည်ကိကိ၊ မှတ်ပုံတင်မှာကနန်းမြတ်သဇင်"" ရှည်လိုက်တာ...နန်းလို့ပဲခေါ်မယ်...ဖြစ်မလား..."
"ဟုတ်..." " မနက်ဖြန် ဖုန်းပြန်ဆက်နော်..." "ဟုတ်...ဒါပဲနော် မနက်ကျမှ ဆက်လိုက်မယ်...."
ပြောပြီးဖုန်းချသွားသည်။
" ဘယ်သူလဲကွ " ဖုန်းချပြီးမှ မင်းသူကမေးသည်။ " ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ...အသိတစ်ယောက်ပါ..."
မင်းသူကိုပြောရင်းစားပွဲထိုးကိုခေါ်ကာ ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်သည်။
ဒီကောင့်ကိုတော့ အသိပေးလို့မရ။ ဒီကောင်က ပါးစပ်အရမ်းဖွာသည်။အိမ်ကိုဂင်ထွက်နေကျဆိုတော့
ညီမတွေ၊အမတွေကိုဖွလိုက်ရင် အချောင်အကျယ်ချုပ်မိသွားမည်။
အမတွေက ဇာတ်လမ်းရှုတ်တာ သိပ်မကြိုက်။
" ပြန်ကြမလား ချစ်စမ်းကို..." " အေး..ပြန်မယ်ကွာ....." ပြောပြီးနှစ်ယောက်သားထလိုက်ကြသည်။
အပြင်မှာတော့ မိုးတွေအုံ့နေတာတွေ့ရသည်။
သင်္ကြန်မိုးများရွာမလားမသိ။ တို့ရင်ထဲမှာတော့ အကြင်နာမိုးတွေရွာနေပြီ နန်းလေးရယ်...။
အခန်း(၂) ဆက်ပါမည်။

ညကညဉ့်နက်သည်အထိ အင်တာနက်ထိုင်ဖြစ်သဖြင့် ည(၁၂)နာရီကျော်မှ
အိပ်ယာဝင်ဖြစ်သည်။မနက်ကျတော့ (၈)နာရီခွဲလောက်မှနိုးသည်။
အိပ်ယာမှထကာ မျက်နှာသစ်၊ရေချိုးပြီး Breakfast ဆွဲရန် လမ်းထိပ်လဘက်ရည်ဆိုင်ဘက်
ထွက်လာခဲ့သည်။ဒီနေ့အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိကြ။
အဒေါ်တစ်ယောက်၏ ကလေးရှင်ပြုရှိသဖြင့် မနက်အစောကြီးကတည်းက
တစ်အိမ်လုံးသွားကြသည်။မိမိမှာ အိပ်ကောင်းတုံးမို့ မနှိုးပဲ ထားခဲ့ပုံ
ရသည်။ကျွန်တော်ကလည်း အလှူတွေ ဘာတွေဆို သွားလေ့သွားထ သိပ်မရှိ။

ဒီလိုနဲ့ လဘက်ဆိုင်ရောက်တော့ ကျစိမ့်တစ်ခွက်၊လန်ဒန်(၁)ပွဲနှင့် နန်းကြီးသုပ်တစ်ပွဲမှာသည်။
နန်းကြီးသုပ်မှာမှ နန်းလေးကို သတိရသွားသည်။
သူရောဒီအချိန် ဘာလုပ်နေမလဲ။တို့သတိရသလို တို့ကိုရောသတိရနေမလား။မတွေ့ခဲ့ကြရင်
ကောင်းမယ်နန်းရယ်။ခုတော့ တစ်ယောက်သောသူ
မှာ အလွမ်းတွေနဲ့ တိုင်ပတ်နေပြီလေ...။သူ့အကြောင်းစဉ်းစားရင်း စားပွဲထိုးလေး မုန့်နဲ့လဘက်ရည်လာချမှ
အတွေးပြတ်သွားသည်။
ဗိုက်ဆာနေသဖြင့် နန်းကြီးသုပ်က ခဏလေးနဲ့ဗိုက်ထဲရောက်သွားသည်။အေးစပြုနေပြီဖြစ်သော
လဘက်ရည်အား တစ်ဂုက်ခန့်မော့ပြီး စီးကရက်
(၁)လိပ်ကို မီးညှိရှိုက်ဖွာလိုက်သည်။ဒီမှာတင် အိတ်ထဲမှဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့
မြို့တွင်းမှဖုန်းနံပတ်ဖြစ်သည်။ဖုန်းထူးလိုက်တော့
" ဟော့...ကိုယ်လား.." ရင်ထဲစွဲနေသည့် ဆွဲလွဲသံလေးဖြစ်သည်။ အရမ်းပျော်သွားပြီနန်းရယ်။ "
အင်း...နန်းလား..ဘယ်ကဆက်တာလဲ..."
" လမ်းထိပ်ဈေးနားက PCO ကဆက်တာ.." နောက်နေ့ဆက်မယ်ပြောတာ ကတိတည်သားပဲ.."
"အိမ်ကဆိုင်အတွက် ဈေးလာဝယ်ရင်း..ကိုယ့်
ကိုသတိရလို့ ဆက်လိုက်တာ..." " ဘာဆိုင်ဖွင့်ထားလို့လည်း..." " အအေးဆိုင်ပါ...အမေနဲ့
နန်းတို့ညီအမတွေ စုလုပ်ကြတာလေ.." "အော်.
ကိုယ် လာလည်လို့ဖြစ်မလား..." " လာလည်လို့တော့ရပါတယ်...ဒါပေမဲ့ အမေတို့သိသွားရင်
မကောင်းဘူးနော်..." " ပေါက်ပါတယ်နန်းရယ်...
ဆိုင်တော့မလာပါဘူး..အပြင်တစ်နေရာမှာတွေ့မယ်ဆိုရင်ရော... " " ဘာလို့တွေ့ချင်တာလဲ..." "
အင်း...စကားတွေပြောဖို့ပေါ့ ..." " ခုလည်း
ပြောနေတာပဲ.." "ခုပြောတာက အသံပဲကြားရတာလေ...အပြင်မှာတွေ့တော့ နန်းမျက်နှာလေးကိုငေးရင်း
ပြောရမှာဆိုတော့ အလွမ်းပိုပြေမလားလို့"
" ဘာမှမဆိုင်ဘူး.." " ဆိုင်ချင်ပါတယ်နန်းရယ်..." " ဘာကိုလည်း..." " ပြောရမလား..." " အင်း..." "
မနေ့က စတွေ့ကတည်းက ဖြစ်နေတာ.."
" ဘာဖြစ်တာလည်း " " နန်းကိုစွဲသွားတာ..." " ဟုတ်ပဲနဲ့.." " တကယ်ပါကောင်မလေးရယ်..." "
ဟာ..ဟ..ရီရတယ်.." " မလျောင်ပါနဲ့...
နန်းရယ်..တို့ယူ့ကို အရမ်းသံယောဇဉ်ဖြစ်နေပါပြီ..."
"ဟင်း..ဟင်း..(၅)မှတ်တော့ပေးလိုက်ပြီ...(၄၀)ရရင်တော့...အောင်ပြီနော်..." "(၄၀)မက
ဘူး..ဂုဏ်ထူးတောင်ထွက်မှာ...တို့ကတကယ်ခံစားနေရတာလေ..." "
ထားပါတော့...ဈေးလာတာကြာပြီ..အိမ်ကစိတ်ပူနေတော့မယ်..
နောက်နေ့မှ ပြန်ဆက်မယ်နော်...ဘိုင်..." ရင်ဖွင့်ဖို့ကြံတုန်း ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းချသွားသည်။ တမင်
ဟက်ကော့ကြီးလုပ်သွားတာဖြစ်သည်။
အပြင်မှာဆုံဖြစ်မှ မှတ်လောက်အောင်ဒဏ်ပေးရမည်။ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလောက်ပြောရတာကိုပဲ

ရင်ထဲပေါ့သွားသလိုဖြစ်ရသည်။နွေလေရူးတစ်ချက်
ဝေ့အသွားမှာ လူတ်ခတ်သွားတဲ့ သစ်ရွက်တွေလိုပဲ ကိုယ့်ရင်တွေလည်း မင်းလေးကြောင့်
အရမ်းခုန်လှုတ်ခတ်နေပါတယ်..နန်းရယ်...။

နေ့တိုင်းလိုလို နန်းနဲ့ဖုန်းပြောဖြစ်သည်။မနက်(၉)နာရီဂန်းကျင်ခန့် သူဈေးလာတိုင်း
ကျွန်တော့ဆီဖုန်းဆက်တတ်သည်။
ဖုန်းထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီပြောရင်း သတိရကြောင်း ခင်ကြောင်း စတာတွေပြောဖြစ်သည်။
ရည်းစားစကားပြောမယ်ကြံတိုင်း နန်းကစကားလွှဲပစ်တတ်သည်။ အပြင်မှာတွေ့ဖို့ပြောတိုင်း
အလုပ်မအားကြောင်း၊သွားစရာရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် ဝေ့လည်လည်လုပ်သည်။ဒီလိုနဲ့ သူနဲ့ခင်ပြီး
(၁)ပတ်လောက်ကြာတော့ သူဖုန်းဆက်တုံး အပြင်မှာ
တွေ့ချင်ကြောင်း ပူဆာတော့ သူလည်းကျွန်တော့်ကို သနားသွားသည်ထင်သည်။ နောက်နေ့
နေ့လည်(၁)နာရီခန့် သူလာခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ စတွေ့ခဲ့
သည့် မင်္ဂလာဈေး မီးပွိုင့်ထောင့်ကစောင့်နေမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီးဖုန်းချသွားသည်။ နောက်နေ့က....
၂၀၀၈ခုနှစ်၊ဧပြီလ(၁၀)ရက်။
နေ့လည်(၁)နာရီထိုးကာနီး မင်္ဂလာဈေး မီးပွိုင့်ထောင့်ကိုရောက်သည်။
အနီးရှိကွမ်းယာဆိုင်၌စီးကရက်ဝယ်ပြီး မီးတို့လိုက်သည်။လက်ထဲမှ ဆေးလိပ်
ကို တစ်ချက်ဖွာပြီး ဘေးဘီကိုကြည့်ရင်း နန်းကိုရှာလိုက်သည်။ အရိပ်အယောင်တော့ မတွေ့သေး။
နန်းနဲ့တွေ့ရင် ဘယ်သွားမလဲ၊ဘာပြောမလဲ
စတာတွေတွေးရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုမှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။မတွေ့ခင်သာ တွေ့ချင်နေပေမဲ့
တကယ်တွေ့ရပြီဆိုတော့ ဘယ်ကဘယ်လိုစရမှန်း
မသိ။ " ဟော့..ကိုယ်..ရောက်နေတာကြာပြီလား.."စကားသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
နန်းဖြစ်နေသည်။ " အင်း..ခုလေးတင်ပဲ.."
" ကဲ..တွေ့ပြီလေ..ဘာပြောမှာလည်း..ပြော..." "
လမ်းပေါ်မှာ..မကောင်းပါဘူး..တစ်နေရာသွားမလားလို့..." "သွားလေ..ဘယ်သွားမှာလည်း.."
" အင်း..ကိုယ့်အသိ မိုတယ်ရှိတယ်..အဲ့ဒီမှာ..နားရင်း စကားပြောရင် ကောင်းမလားလို့..." "
ဟာ..မိုတယ်ကို မလိုက်ချင်ပါဘူး.." "လာပါနန်းရယ်..
တခြားနေရာဆို ဟိုလူမြင်ဒီလူမြင်နဲ့...အိမ်ကပြန်သိသွားရင်..မကောင်းဘူးလေ."
"ကိုယ်ပြောတာတော့ဟုတ်ပါတယ်..ဒါပေမဲ့ နန်းကမိန်းခလေးလေ" "
လာပါနန်းရယ်..ဟိုရောက်ရင်နန်းကိုချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ အများကြီးပြောပြမယ်...." ပြောပြောဆိုဆို
နန်းလက်ကိုဆွဲပြီး မီးပွိုင့်မှကွေ့လာသော
Taxi အားလှမ်းတားကာ ဆရာစံလမ်းရှိ စိန်မိုတယ်သို့ မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ကားပေါ်ရောက်တော့
နန်းကရင်တွေ အရမ်းခုန်နေကြောင်း၊ကိုယ်က
တဖွတ်ထိုး လုပ်ကြောင်း၊နန်းကို မငဲ့ကြောင်း စသဖြင့် အကြောင်းစုံ ပေါက်ပေါက်ဖောက်တော့သည်။

စိန်မိုတယ်ကိုရောက်တော့ နန်းအားကားပေါ်မှာ
ခဏထားခဲ့ပြီးReceptionဌ်အခန်းရှိမရှိအရင်စုံစမ်းကြည့်လိုက်သည်။လောလောဆယ်အခန်းလွတ်က
မရှိ။ နောက်(၁)နာရီလောက်မှ ပြန်လာရန်နှင့် မလာခင်ဖုန်းကြိုဆက်ရန် လိပ်စာကဒ်လေး ပေးလိုက်သည်။
Visiting ကဒ်ကိုလှမ်းယူပြီးTaxi ရှိရာပြန်
လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှာတော့ နန်းကခေါင်းငုံ့ပြီး ထိုင်နေသည်။ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး
နန်းဘေးနားဝင်ထိုင်ကာ ရွှေဂုံတိုင်ဟိုတယ်
မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ရွှေဂုံတိုင်ဟိုတယ်ကရွှေဂုံတိုင်လမ်းမကြီးပေါ်မှာရှိသည်။
လိုင်းကားများ၊ကိုယ်ပိုင်ကားများဖြင့် အသွားအလာရှုတ်သဖြင့် အသိတစ် ယောက်
ယောက်တွေ့သွားနိုင်သဖြင့် တော်ရုံဆို ရွှေဂုံတိုင်ဟိုတယ်သို့ မသွားဖြစ်။
စိန်မိုတယ်ကတော့ ချောင်ကျသဖြင့် တော်ရုံလူ မတွေ့နိုင်။ဒါကြောင့်လည်း
အမြဲတမ်းလူပြည့်နေတာဖြစ်မည်။
ဟိုတယ်ရောက်တော့ Basement ရှိ Luv Channelသို့ ကားကိုဆင်းခိုင်းလိုက်သည်။ အလယ်ခန်း
ရောက်တော့ Taxi ကို အတွင်းခန်းထဲ ဖင်ဆုတ်ပြီး Parking ထိုးခိုင်းလိုက်သည်။
ကားအတွင်းထဲရောက်သည်နှင့် အနီးရှိ Waiter က အခန်းထဲဝင်လာပြီးအပေါ် မှာတင်ထားသည့်
လိုက်ကာအားဆွဲချလိုက်သည်။
Taxi သမားအား ကျသင့်ငွေကိုရှင်းပေးလိုက်ပြီး နန်းလက်ကို ကိုင်ကာ အနီးရှိလှေကားမှ
အပေါ်သို့တက်လာခဲ့သည်။
အခန်းထဲရောက်တော့ မီးဖွင့်လိုက်ပြီး Freeze ထဲရှိ Coke တစ်ဘူးဖောက်ကာ သောက်
လိုက်သည်။နန်းကတော့ ကုတင်နားရှိ ဆက်တီဌ် ရက်ဟန်ဖြင့် ဝင်ထိုင်သည်။
သူ့စိတ်ထဲ တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်ပုံဖြင့် မျက်နှာလေး ဖြူဖတ်ဖြူလျော်ဖြစ်
နေသည်။ " နန်းတစ်ခုခုသောက်လေ...
" ဟင့်အင်း..မသောက်ချင်ဘူး."
" ကိုယ်..ပြန်ရအောင်နော်...ဒီမှာမတော်ပါဘူးကိုယ်ရယ်..." နန်းက
လှည့်ကြည့်ပြီးပြောသည်။
"ဘာဖြစ်လို့လည်းနန်းရယ်...ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်တည်းရှိတာကို..."
" အဲ့ဒီနှစ်ယောက်တည်းမို့..ပြောတာပေါ့..."
" နှစ်ယောက်တည်း..ချစ်သူတွေပဲနန်းရယ်..."
" ဟွန်း..ဘယ်သူကချစ်တယ်ပြောဘူးလို့လည်း..."
" ဒီထိတောင် လိုက်လာပြီးမှနန်းရယ်..."
" ဘယ်သူကလိုက်လာလို့လည်း..သူပဲဇွတ်ဆွဲခေါ်လာပြီးတော့..."
" မရုန်းပဲလိုက်လာမှတော့..ချစ်လို့ပေါ့.." " ရုန်းလို့မှမရတာ..." " ကဲပါ
နန်းရယ်..နန်းကို ကိုယ်တကယ်ချစ်တာပါ...ယုံနော်.."
ပြောပြီးနန်းလက်လေးကိုအသာဖွဖွဆုတ်ကိုင်လိုက်သည်။

ပြီး သူ့လက်ဖမိုးလေးတွေကို
ရွရွလေးပွတ်ရင်း သူ့ပါးပြင်လေးအား တစ်ရှိုက်မက်မက်နမ်းလိုက်သည်။
သူ့လက်ဖမိုးအား အသာပွတ်နေရာမှ လက်မောင်းတစ်လျှောက် တဖြည်း
ဖြည်းဆက်ပွတ်နေမိသည်။သနပ်ခါးနံ့သင်းသင်းနဲ့ နမ်းမဝတဲ့ သူ့ပါးပြင်ကနေ သူ့ရဲ့နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးစိုစိုလေးဆီ
အနမ်းကိုရွှေ့လိုက်သည်။
" ဟူး..ပူး..
ကိုယ်.ကဲနဲ့ကွာ..." ပထမတော့ သူရုန်းဖို့လုပ်သည်။
သူ့အောက်နှုတ်ခမ်းကို အတင်းဖိငုံဆွဲလိုက်တော့ ခဏနဲ့ငြိမ်သွားသည်။ပြီးလျှာလေးကို သူ့
ပါးစပ်ထဲထိုးထည့်တော့ သူကအလိုက်သင့်ဟပေးသည်။သူ့လျှာနဲ့ ကိုယ့်လျှာ တို့ထိမိတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့
ဖွားဘက်တော်က ထောင်းကနဲထလာသည်။
သူ့လက်မောင်းပေါ်ကနေ ကျွန်တော့်လက်လည်း သူ့ရဲ့ဆံစလေးတွေဆီရွှေ့ရင်း
အသာပွတ်ပေးလိုက်သည်။ထိုမှတဆင့် ပါး၊လည်ပင်း တစ်ဆင့်ချင်း
ပွတ်နေလိုက်သည်။ " ဟင့်..ကိုယ်ရယ်.ဟင့်.." သူ့ဆီမှ လှိုက်မောသံလေးတွေထွက်လာသည်။
သူ့လက်ကိုအသာကိုင်ပြီးကျွန်တော့်ရဲ့ ဖွားဘက်တော်
ပေါ် တင်ပေးလိုက်တော့။ " အို..ကိုယ့်ဟာကဖုကြီးက ဘာလဲဟင်... " လက်ကိုဆတ်ကနဲရုတ်ပြီး
တအံ့တသြမေးသည်။ " ဂေါ်လီဖုလေ.."
" ဟို..အဲ့ဒါကြီးနဲ့တွေ့ရင်..စွဲတယ်ဆိုတာလား.." " ပြောကြတာပဲ.." "
အား..တော်ပြီ..တော်ပြီ..ပြန်တော့မယ်ကိုယ်ရယ်.." သူကပြောရင်းပြန်ရန်
ထသည်။ " နေပါဦး..နန်းရယ်.." ပြောပြီး သူ့အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကပ်စုပ်လိုက်သည်။
လက်တစ်ဖက်ကလည်း သူ့ရဲ့ရင်သားတွေကို အသာဆုတ်ချေ
ရင်း သူ့အင်္ကျီကို အပေါ်သို့ အသာပင့်တင်လိုက်သည်။
အင်္ကျီအပေါ်တစ်ဝက်လောက်ရောက်တော့ ဗလာစီယာအောက်က ပြူးထွက်နေတဲ့ သူ့ရင်သား
လုံးလုံးလေးတွေကိုတွေ့ရသည်။ နှုတ်ခမ်းချင်းနမ်းနေရာမှ ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို သူ့ရင်သားပေါ်ရွှေ့ပြီး
နို့သီးခေါင်းလေးကို လျှာဖြင့် ဂလုံးဂိုင်းလိုက် သည်။
သူတစ်ချက်တွန့်သွားပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းကို သူ့လက်ဖြင့် အတင်းဆွဲကပ်တော့သည်။ "
ဟင့်..ဟင့်...ကိုယ်ရယ်..ဘယ်လိုလုပ်တာလဲကွာ...
သူ့အရမ်းဆိုးတာပဲ..." တုန်ယင်စွာနဲ့ သူ့ဆီက စကားသံတွေ ပွင့်ကျလာသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ရဲ့
နို့အုံတစ်ခုလုံးကို အသာငုံစုပ်လိုက်ပြီး လက်
တစ်ဖက်က သူ့ရဲ့ဗိုက်သားတွေကိုအသာပွတ်ရင်း ချက်နားရောက်တော့ ချက်အတွင်းထဲကို
လက်နဲ့မွှေလိုက်ပါတယ်။ဒီအချိန်မှာ သူ့ရဲ့အသက်ရှူသံ
ပြင်းပြင်းနဲ့ သူ့ကိုယ်လေးဟာလည်း လေထဲမှာ လွင့်နေသည်။ သူ့ရဲ့ထမီစကတ်ကို အသာမလိုက်တော့
အထဲက ပင်ကီလေးမှာ ရွှဲနေတာကို သိလိုက်
သည်။ပင်ကီအပေါ်ကနေ ရွရွလေးပွတ်ပေးလိုက်တော့။

"အိုး..ကိုယ်ရယ်..နန်းတော့သွားပါပြီ..ကိုယ်နန်းကို..အထင်မသေးရဘူးနော်..ဘယ်သူမှလည်း
မပြောရဘူး...နန်းမနေတတ်တော့ဘူး..ကိုယ်ရယ်.." ပြောရင်းသူ့လက်က
ကျွန်တော့်လက်မောင်းနှစ်ဘက်ကို အတင်းပဲဆုပ်ကိုင်လာသည်။
အောက်ကလည်း ပေါင်နှစ်ဘက်ကို သိသိသာသာ ဟပေးလာသည်။ ကျွန်တော်လည်း ပင်ကီကို
ဆွဲချွတ်လိုက်တော့ ပန်းရောင်သန်းနေတဲ့ သူ့ပူစီ
လေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းတစ်ပိုက်မှာ အရည်ကြည်လေးတွေ ရွှဲစိုနေတာတွေ့ရသည်။ကျွန်တော့်ရဲ့
ဘောင်းဘီကိုချွတ်ပြီး သူ့ကိုဘေးသို့ အသာလှဲချလိုက်သည်။
" ကိုယ်..တို့ကိုခွဲမသွားရဘူးနော်...ကိုယ့်ကိုချစ်လို့..အလိုလိုက်တာနော်..." မျက်လုံးကိုမှိတ်ရင်း ပါးစပ်က
ချွဲသံတွေထွက်လာသည်။
ကျွန်တော့်လည်း သူ့ရဲ့ အပေါ်အင်္ကျီ နဲ့ ဗလာလေးကိုချွတ်လိုက်ပြီး သူ့နို့အုံလေးကို တစ်ပြုလုံးငုံကာ
စုပ်လိုက်သည်။ပြီးကျွန်တော့်ရဲ့ ဖွားဘက်တော်အား
သူ့ရဲ့ပူစီလေးဆီ တို့ထိကာ အရည်ကြည်များကြားမှ အသာဖိသွင်းလိုက်သည်။
" အို..ကိုယ်ရယ်..ဖြည်းဖြည်း..အ.အ.နာတယ်.." ဖွားဘက်တော်
နည်းနည်းဝင်သွားတော့ နာလို့ထင်သည်။သူ့ဆီကငြီးသံထွက်လာသည်။အဂနားမှာတင် အသာငြိမ်ပြီး
သူ့နှုတ်ခမ်းကို ဖိကပ်စုပ်လိုက်သည်။
" အင့်..အင့်.." သူ့ဆီမှငြီးသံထွက်လာပြီး
သူ့ကိုယ်ကအပေါ်ကို ကော့တက်လာခိုက် ဖွားဘက်တော်အား ထပ်ဖိသွင်းလိုက်သည်။
"အူး..သေပြီ..သေပြီ"
" ဖြည်းဖြည်း..ကိုယ်ရယ်..အရမ်းနာတာပဲ..." ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်အား သူ့လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်
တွန်းရင်းပြောသည်။

ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကိုတွန်းထားပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဖွားဘက်တော်ကတော့ သူ့ပူစီလေးထဲ
တစ်ဝက်ခန့်ဝင်နေပြီဖြစ်သည်။သူ့ပူစီလေးက သေးသေးကြပ်ကြပ်
ဆိုတော့ ဖွားဘက်တော်ကသာတစ်ဝက်လောက်ဝင်နေပေမဲ့ ဂေါ်လီကတော့ အပြင်ဘက်အဂမှာတင်
ကျန်နေသေးသည်။ကျွန်တော့်လက်တစ်ဘက်က
ကုတင်ပေါ်ထောက်ရင်း ကျန်လက်တစ်ဘက်ဖြင့် သူ့ရင်သားလုံးလုံးလေးကို ပွတ်ချေမိတော့
တွန်းထားတဲ့သူ့လက်တွေ ဘေးဘက်ချသွားသည်။
သူ့ရဲ့ညာဘက်နားရွက်ကို ပါးစပ်နဲ့အသာငုံပြီး နားထဲသို့လျှာထိုးထဲ့ ကလိရင်း ခါးကိုလှုပ်ကာ
ကျွန်တော့်ဂေါ်လီနဲ့ သူ့ရဲ့ပူစီအစိလေးအား မထိတထိ
ဖိကပ်ပွတ်ပေးလိုက်သည်။
" ဟင့်..ဟင့်..ကိုယ်ရယ်..ရင်ထဲတစ်မျိုးကြီးပဲကွာ...အထဲမှာရှစိစိနဲ့...တစ်ဆို့ဆို့ကြီး..သိလား..."
သူ့ဆီမှချစ်အရှေးတက်
သံများ ပွင့်အံထွက်ကျလာသည်။
သူ့လက်နှစ်ဘက်ကမွေ့ယာကို အတင်းဆုပ်ကိုင်ထားရင်း သူ့ဒူးခေါင်းနှစ်ဘက်မှာလည်း

ကွေးလိုက်၊ဆန့်လိုက်ဖြင့်
ဂဏာမငြိမ်တော့။သူပူစီလေးမှာဖြင့် အရမ်းကိုပဲ ချစ်ရည်ရွှမ်းနေပါတော့သည်။
ကျွန်တော့်ဂေါ်လီက သူ့အစိလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းနမ်းမိချိန်မှာတော့
" အို...ကိုယ်ရယ်...ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲ...ထည့်တော့လေ..." အားမလိုအားမရနဲ့
ကပိုကယိုထွက်ကျလာတဲ့ သူ့စကားသံအဆုံးမှာတော့
ကျွန်တော်လည်း ခါးကိုအသာကြွပြီး ဆတ်ကနဲတစ်ဆုံးဝင်အောင် ဖိသွင်းလိုက်သည်။
" အင့်.. အို..ကိုယ်ရယ်.." ကျွန်တော့်ဖွားဘက်တော်နဲ့ ဂေါ်လီ
ကတော့ ချစ်ရည်ကြည်များကြားမှ ပူစီလေးအတွင်းသို့ စီးစီးပိုင်ပိုင်ဖြင့် တစ်ဆုံးဝင်သွားပြီဖြစ်သည်။
ဂေါ်လီက သူ့ပူစီလေးရဲ့ အတွင်းနံရံကိုပွတ်တိုက်
သွားသဖြင့် သူ့တင်ပါးများ လေထဲသို့မြောက်ကြွတက်လာသည်။
ဖွားဘက်တော်အား အပေါ်အဂနားသို့ အသာဆွဲထုတ်ရင်း အတွင်းထဲဘယ်ညာရမ်း
ပေးလိုက်တော့ သူတွန့်ကနဲဖြစ်သွားပြီး အောက်မှအတင်းကော့ကာ ပြန်ဆောင့်ပေးသည်။
ကျွန်တော့်ဖွားဘက်တော်ကို အတွင်းထဲဖိသွင်းလိုက် ပူစီအဂနားဆွဲထုတ်ပြီး မွှေပေးလိုက်နဲ့
သူ့မှာထွန့်ထွန့်လူးနေတော့သည်။
အတော်လေးကြာတော့
" ဟင်း..ဟင်း...ကိုယ်..နန်းစိတ်ထဲ..ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်း..မသိတော့ဘူး..." ပြောပြီး
သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အပေါ်သို့ ကြွတက်လာကာ သူ့လက်နှစ်ဘက် ကလည်း
ကျွန်တော့်ခါးကိုအတင်းဆွဲညှစ်ထားသည်။
သူ့ခြေနှစ်ချောင်းကို အပေါ်မှာ ကြက်ခြေခတ်ပုံစံချိတ်ပြီး ကျွန်တော့်ပေါင်နှစ်ဘက်အား အတင်းဖိ
ချလိုက်တော့သည်။ ကျွန်တော့်ဂေါ်လီက သူ့ G-Spot
ကိုထိမိသွားလေပြီ...။သူအထွတ်အထိပ်ရောက်သွားလေပြီ..။
ကျွန်တော်လည်း လေးငါးချက်ခန့်
ထုတ်ချီသွင်းချီလုပ်ရင်း ဖွားဘက်တော်ဆီမှ အရည်ကြည်များအား သူ့ပူစီလေးအတွင်းသို့
ပန်းထုတ်လိုက်တော့သည်။
ပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ မှောက်ချရင်း
သူ့နဖူးလေးအား မြတ်မြတ်နိုးနိုး နမ်းမိတော့သည်။
" ကိုယ့်ကို....အရမ်းချစ်သွားပြီ..." ပြောပြီး ကျွန်တော့်ပါးနှစ်ဘက်အား ဖွဖွလေးနမ်းသည်။
ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုယ်ပေါ်ကမဆင်းသေးပဲ သူ့ဆံစလေး
အား အသာပွတ်ကစားနေလိုက်သည်။း(၁၅)မိနစ်ခန့် နားရင်းစကားတွေပြော၊ ရေချိုးပြီးတော့
ထပ်ဆွဲဖြစ်ကြသည်။
ဒီလိုနဲ့(၃)ပင်ဆွဲပြီး ညနေ(၄)နာရီ
ကျော်တော့ ဟိုတယ်မှ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ အပြန်လမ်း၌ ကားပေါ်မှာ နန်းက ကျွန်တော့်ပုခုံးကိုခေါင်းမှီရင်း
" ကိုယ့်ကို...စွဲသွားပြီ..." ဟုချွဲချွဲလေး

ပြောသည်။ ကိုယ်လည်း နန်းလိုပါပဲကွယ်။ မချင့်မရဲလေးနဲ့ အပေးကောင်းတဲ့နန်းလေးကို စွဲသွားပြီလေ…။
အခန်း(၃)(၄)(၅)ကတော့ ဆွဲခန်းတွေချည်းမို့ စာစီမကုံးတော့ပါဘူး။အထက်မှာ တစ်ခန်းရေးပြီးပြီဆိုတော့
ထပ်ရေးလည်း ဖတ်လို့မကောင်းတော့
ဘူးလေ။ဒီလောက်ပဲ ဖတ်လို့ကောင်းမည်ထင်ပါသည်။

နောက်ပိုင်းလည်း သူလိုတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ဆီဖုန်းဆက်ရင်း ဧပြီလတစ်လလုံး နေ့တိုင်းနီးပါး
တွေ့ဖြစ်ကြသည်။
တွေ့တိုင်းလည်းအနည်းဆုံး(၂)ပင် တော့ဆွဲဖြစ်သည်။
ဒီလိုနဲ့ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးကိုဂင်မွှေသွားတဲ့ မေလ(၂)ရက် နာဂစ်ဖြစ်ပြီး နောက်နေ့ကစလို့ သူနဲ့ကျွန်တော်
အဆက်အသွယ်ပြတ်
သွားသည်။
သူ့အိမ်နားမှာဖုန်းမရှိသဖြင့် သူ့ကိုဆက်သွယ်လို့မရ။ သူ့အိမ်ကလည်း
သီတာလမ်းထဲမှာဟုသာသိသည်၊လိပ်စာအတိအကျမသိ။
သူနဲ့
ဂေးသွားမှ သူ့ကိုပိုတမ်းတမိသည်။သူနဲ့ဆုံခဲ့တဲ့
မင်္ဂလာဈေးမီးပွိုင့်ထိပ်ရယ်၊လေဟာပြင်မုတ်တိုင်ရယ်ကိုရောက်တိုင်း သူ့ကိုတွေ့နိုးဖြင့် ရှာမိသည်။
ဘာတွေဖြစ်ပြီး ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိတဲ့ သူ့ကိုဖြင့် ယနေ့ထိ
ရှာနေဆဲ…လွမ်းနေဆဲပါ..နန်းလေးရယ်……….။
xxx THE END xxxx
ဒီဇာတ်လမ်းက တကယ့်အဖြစ်အပျက်ကို ဖတ်လို့အဆင်ပြေအောင်၊မရိုင်းအောင် တစ်တစ်ခွခွမရေးပဲ
ရိုးရိုးလေးရေးလိုက်တာပါ။
အားလုံးပဲ အဆင်ပြေကြပါစေဗျာ…။